

PUNT
DIARI

Editora: Edicions Periòdiques de les Comarques, S.A.
c/ Figuerola, 28 - baixos. (17.001). Girona. Tel. 21 35 08 (5 línies)
Apartat de correus número 261
Servei de Telefax: Girona: 21 86 30 - Figueres: 50 62 04

Gerent

Jordi Bosch i Roura
Director Editorial
Dalmau Codina i Boada

Director

Enric Matarrodona i Puigdemont
Cap de Redacció
Joan Vall i Clara

Caps d'àrea

Emili Gispert, Jordi Martínez i Carles Puigdemont

Edició diària

Tura Soler (Girona), Xavier Sala (Economia), Antoni Dalmau (Política),
Joan Poyano (Comarques), Josep Martinoy (Catalunya, Espanya i Món), Jordi Camps (Esports),
Joan Ventura (Cultura i Espectacles), Jordi Grau (Punt Divers), Dani Vivern (Arxiu),
Fermí Sidera (Correcció), Àngel Madrià (Maquetació) i Joan Castro (Fotografia).

Edicions Setmanals

Redactor en cap

Josep Collell i Demont (Catalunya Nord)

Joan Carles Codolà (Tot l'Esport), Carme Vinyoles (Diümenge Punt) i Pau Lanao (Presència)

Especials

Antoni Corominas

Delegacions:

Calella-Ait Maresme: c/ Sant Antoni, 83, 1r. 2ª - Tel. 93-769 19 99.

Olot: c/ Marià Vayreda, 2, 3r. 5ª - Tel. 26 76 22.

Figueres: c/ Sant Pau, 43, 3r. - Tel. 50 68 59.

Bianes: Travessia Raval, 11. Tel. 33 65 79.

Barcelona: Beethoven, 15. Tel. 93-201 44 44.

Publicitat: Joan Boix. Administració: Jaume Carbó.

Tallers: Jordi Pérez i Negre.

D.L.: GI-535-78

PUNT DIARI és una publicació catalana, comarcal, democràtica i independent, l'opinió de la qual s'expressa únicament a través dels comentaris editorials. Els articles firmats exposen l'opinió de llurs autors, que PUNT DIARI no té per què fer seva necessàriament.

Control a la Casa de la Vila

El batlle de Lloret, Jordi Martínez, ha fet instal·lar a l'ajuntament que governa una màquina per controlar les entrades i sortides del personal, inclosos, i aquest és l'aspecte més curiós del cas, ell mateix i els regidors. Sembla ser que l'actitud del batlle és una resposta a les afirmacions de l'oposició que, assenyalant que el senyor Martínez és una persona molt ocupada pels diversos càrrecs que exerceix, l'acusava de poca presència al poble.

Aquesta notícia, de fet, no tindria més transcendència que la d'una qüestió curiosa i municipal si no fos perquè en el fons incideix sobre dos temes que sovint formen part del debat polític al nivell més popular. Per una banda, el de l'acumulació de càrrecs públics en una mateixa persona, i per l'altra el del treball real dels càrrecs electes dels ajuntaments.

Pel que fa al primer tema, el de la representació de diversos càrrecs públics per una mateixa persona, és un producte —i es pot opinar fins i tot que és un error— d'una legislació que ho permet. Recordem que, encara ara, en Joaquim Nadal és diputat per Lleida tot i ser alcalde de Girona perquè la legislació impedia que un alcalde compatibilitzés el càrrec amb el de diputat per la mateixa demarcació. Això ara ha desaparegut, i Nadal podrà ser diputat per Girona. D'aquesta manera ara no hi ha traves per a la multiplicació de càrrecs. La polèmica se centra en què si és preferible que una persona amb capacitat de gestió abasti càrrecs diferents, o bé que els càrrecs estiguin més repartits i lògicament en mans de persones potser no tan qualificades.

Per altra part està bé que existeixi un mecanisme de control efectiu del treball dels regidors. Això permetrà d'abolir suspicàcies o de poder exigir responsabilitats amb proves concretes. Servirà també per demostrar —a molts ajuntaments els convindria usar aquest sistema— que molts regidors dediquen al treball municipal moltes més hores que no es pensa a nivell de carrer i que els càrrecs municipals, sobretot als pobles petits i mitjans, tenen més de veritable servei que de ganga.

XUCLAMEL

A la iniciativa de l'ajuntament de Girona de crear set places per a la realització d'un servei oficial per a objectors de consciència. És una iniciativa il·loable perquè contribueix, en una petita part, però sempre estimable, a clarificar i a donar solucions a un tema que fa massa temps que està confús i com situat en un atzucac com és el de l'objecció de consciència.

MARXÍVOL

A la hipocresia, que no enganya ningú, de l'administració nord-americana quan afirma que ha enviat els contingents de tropes a Hondures «a fer exercicis» quan la realitat és que aquestes tropes van a reforçar d'una manera implícita, encara que no arribin a intervenir en els combats, les posicions dels «contres», que són atacades pels sandinistes.

NOTES AL MARGE

Mariàngela Vilallonga

De poetes, cotxes i tortells

11 de març, divendres

No és pas que em pensés que havien desaparegut, però feia temps que no en sabia de nos i aquest matí n'he trobat dos. L'un havia escrit sobre el mite de Narcís i l'altre de salvar la humanitat a través de l'amor. Temes vells per a veus noves. Eren dos estudiants-poetes o dos poetes-estudiants, que segurament acabaran essent dos bons professionals de la filologia i/o de l'ensenyament, i qui sap si algun dia guanyaran el Recull o el Carles Riba de poesia. No en sabia de nos, però potser la proximitat de la primavera, que ja s'olora, els ha fet sortir.

12 de març, dissabte

I amb la primavera les marques de cotxes ens volen obsequiar i ens volen incitar a comprar els vehicles que fabriquen. Uns ens conviden a «volar en primavera», els altres ens inviten a participar en un «festival». Uns rifen viatges a Broadway perquè el model de cotxe que ens volen vendre porta aquest nom, els altres, en canvi, sortegen el cotxe que volen promocionar. Deu ser que en primavera els humans tenim tendència no només a fer poesia, sinó també a canviar de cotxe. Si no fos així, segurament que els publicistes no haurien triat aquests dies per fer aquestes promocions sobre rodes. I mentrestant els americans del nord comencen a exportar cotxes japonesos al Japó. Qui els ho havia de dir!

13 de març, diumenge

Deia el grec Hesíode que l'institut de lluita de l'home s'ha d'orientar cap al treball i no cap a la violència i que aquesta és la llei establerta per Zeus. La moral cristiana proclamava la dignificació de l'home a través del treball, i la filosofia marxista considerava el treball socialment necessari i un dret de l'home. Fa pocs anys que Pavese afirmà i titulà un dels seus reculls poètics **Treball cansa**. Però, també fa relativament pocs anys, quan la dona accedia a uns tipus de llocs de treball més o menys massivament i d'una manera impensable un segle enrera, es va començar a parlar del treball com a realització personal. Camilo José Cela, en unes entrevistes recents, amb motiu de l'aparició de la seva darrera novel·la **Cristo versus Arizona**, reivindicava el treball com a plaer, el treball pel gust de realitzar-lo. Tot fa pensar, però, que la societat actual camina cap a una cultura (en el seu sentit etimològic) de l'oci i, en conseqüència, defensar el plaer del treball i el treball com a plaer, com a mínim, deu semblar poc modern, o vés a saber si postmodern, o tot el contrari. Potser la societat actual utilitza eufemísticament el terme **oci**. No sé què en deuen pensar els psiquiatres, però proba-

Javier Mariscal

blement és el treball el que foragita els fantasmes de la ment i de l'esperit.

15 de març, dimarts

Presenten en societat la mascota olímpica de la Barcelona 92, un gosset petaner que s'assembla més al «gato Félix» que al gos d'atura, així a primera vista. I no me'l vull mirar gaire més, ara per ara, perquè pressento que durant els propers quatre anys ens seguirà més de prop que la nostra pròpia ombra.

16 de març, dimecres

Sobre els tortells de pasta de full que la Mercè, amiga de la Soledat Balaguer, col·laboradora de la pàgina del costat en aquest diari, no troba a les pastisseries de Girona: Mercè, vés a Llagostera, creu-me. Encara avui, a Llagostera, a les pastisseries de tota la vida, fan artesanalment els mateixos tortells de pasta fullada de sempre. Uns tortells de pasta de full d'aquella que s'esberla en mil fulls, més rossos i cruïdors els de la part de fora i més blanquinosos i cruets aquells de la part de dins, que en contacte amb la nata o la crema s'estoven, perden consistència i quasi es fonen amb el groc pàlid o el blanc niví del farciment. Per llepar-se'n els dits. Però, Mercè, no hi vagis el dia del Ram; pots fer cua durant tot el matí i encara et pots quedar sense tortell si no l'has encarregat abans.

LA GIRA

J.N. Santaaulàlia

Polèmiques

lunya és un país obert, un país tancat o un país que s'obre i es tanca —un mol.lusc mil.lenari.

O la polèmica **Mariscal**, que també va pel camí de no acabar-se mai. Ja semblava morta i enterrada quan vet aquí que ressuscita en forma de mascota. Ha succeït arran de la presentació oficial del gos olímpic, un gos remotament d'atura i amb tres pèls al cap que de moment només ha servit per esverar i dividir el ramat.

En el fons es tracta de la segona part de la mateixa polèmica. En general, els que es van manifestar en contra de les declaracions del dibuixant ara troben el gos «lleig», «impropi», «absolutament horrorós». I els que van fer-li costat, és clar, el troben «divertit», «genial», «absolutament modern».

Aquesta segona fase de la polèmica durarà, previsiblement, fins que comenci la

tercera. Quin en serà el detonant? Potser arribarà per qüestió del nom. De moment, la mascota no en té. Però el seu bateig també podria resultar polèmic. Per ara, tot just s'especula, jugant amb les sigles del Comitè Organitzador de les Olimpíades de Barcelona, amb el nom de Coby.

Diran els uns: Coby? Quina equivocació! L'ortografia no és catalana, no sona bé, es confon amb Colby (de la sèrie televisiva), hauria de tenir un nom genuïnament català, etc.

Diran els altres: Coby? Magnífic! És un nom melodiós, obert, modern i universal.

D'aquest encadenament de polèmiques hi ha gent que en treu la conclusió que aquest país viu en un clima permanent de crispació i asfíxia. Jo crec que s'equivoquen. Tanta polèmica interminable és, simplement, una prova de falta d'imaginació.